

A Fővárosi Ítéltábla a PSFN Korlátolt Felelősségű Társaság () felszámoló által meghatalmazott T Ügyvédi Iroda (., ügyintéző: ügyvéd) és dr. ügyvéd által képviselt Q Zrt. „f.a.” (.) felperes által, a dr. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. ügyvéd) által képviselt alperes neve (.) alperes ellen szerződés megtámadása, eredeti állapot helyreállítása, jogalap nélküli gazdagodás megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. május 17-én meghozott 30.G.42.383/2016/13. számú ítélete ellen a felperes 14. számú fellebbezése folytán a 2017. szeptember 27-én megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az illetékes adóhatóság felhívására, a felhívásban írt módon és számlára fizessen meg az az államnak 84.700 (nyolcvannégyezer-hétszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperes részére 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes befektetési vállalkozás, tőkepiaci tevékenységét az Állami Értékpapír-és Tőzsd felügyelet határozata alapján kezdte meg és a KELER Zrt. KID rendszere biztosítja számára a KELER-nél vezetett számlák feletti rendelkezést. Fő tevékenysége máshova nem sorolt egyéb pénzügyi közvetítés, de tevékenységi körébe tartozott egyéb hitelnyújtás, értékpapír-, árutőzsdei ügynöki tevékenység, valamint egyéb pénzügyi kiegészítő tevékenység. A felperes Üzletszabályzatának a 12. fejezete tartalmazta a szerződésekre vonatkozó rendelkezéseket, melynek 12.3.1. pontja - többek között - lehetővé tette a meghatározott elektronikus felületen és csatornák útján, továbbá eltérő helyen és időben történő szerződéskötést alkalmazottjainak jelenlétében, míg a 12.3.2. pontja tartalmazta - egyebek mellett -, hogy a társaság a szerződést az Üzletszabályzat által előírt módon írásban vagy írásban kötött keretszerződés alapján elektronikus úton rögzíti. Az ajánlat elfogadásával kapcsolatosan a 12.6 pont tartalmazott rendelkezést, kimondva, hogy a társaság jogosult az ajánlatot elutasítani.

A felperes 2014. március 21-én adásvételi szerződéssel a Q F H Tanácsadó és Szolgáltató Kft. által kibocsátott QFD150520 megnevezésű kötvényekből 1.090.000 forint névértékű kötvényt értékesített az alperes részére. Az értékesített kötvények névre szóló, dematerizált értékpapírok voltak. A kötvények olyan kötvénysorozatba tartoztak, amelyben a kötvények a kibocsátó által csak részben kerültek megkeletkeztetésre, a kötvénysorozat részben fiktív kötvényekből állt.

A Budapesten 2015. március 6-án 12 óra 47 perckor kelt, az alperes mint eladó és a felperes mint vevő közötti, 7A15/10640. számú, a felek által alá nem írt „Adásvételi szerződés pénzügyi eszköz/árutőzsdei termék adásvételére” megnevezésű okirat értelmében az eladó eladja, a vevő megvásárolja a QFD105520 számú, névre szóló 1.090.000 forint névértékű pénzügyi eszközt/árutőzsdei terméket. A vétel árfolyama összesen 1.074.774 forint, a pénzügyi teljesítés időpontja 2015. március 6. A felperesi műveleti napló szerint ezen iratot a felperesi „back office” részéről TI 2015. március 8-án generálta, és a felperes 2015. március 9-én a KELER rendszerben átutalással teljesített az alperes részére 1.059.220 forintot.

A Pénzügyi Stabilitási Tanács 2015. március 9-én a felperes részére kiadott, egyes befektetési szolgáltatási tevékenységek és kiegészítő szolgáltatások, valamint árutőzsdei szolgáltatások végzésére jogosító engedélyt a végzés kézhezvételétől kezdődően részben felfüggesztette, ez alatt az időtartam alatt újabb ügyféllel szerződést nem köthet, a meglevő ügyfeleivel szemben új kötelezettséget nem vállalhat. A Q F H Tanácsadó és Szolgáltató Kft. (a felek közötti adásvételi szerződés tárgyát képező kötvények kibocsátója) 2015. március 9-én öncsődöt jelentett.

A Pénzügyi Stabilitási Tanács 2015. március 10-én a befektetési vállalkozáshoz felügyeleti biztostként kirendelte a PSFN Kft. által kijelölt felügyeleti biztost, aki a vállalkozás vezető testületének a teljes jogkörét átvette. A felperes KID rendszerhez való hozzáférési jogosultsága 2015. március 10. és március 18. között felfüggesztésre került. A felügyeleti biztos 2015. április 17. és április 20. napján a felperesi társaság valamennyi fiókjából a felügyeleti biztos raktárába szállította valamennyi iratot.

A felperessel szemben a felszámolási kérelem 2015. április 20-án került előterjesztésre, és a törvényszék 2015. április 22-én a 38.Fpk.01-15-001602/4. számú végzésével rendelte el a felszámolását. A kijelölt felszámoló a Pénzügyi Stabilitási és Felszámoló Nonprofit Kft., a felszámolás kezdő időpontja 2015. április 22. napja. A felszámolóbiztos 2015. április 30-tól felhasználói jogosultsággal rendelkezett a KID rendszerhez. A felszámoló megbízásából eljáró PRIV-DAT Kft. 2015. július 13. és július 15. napja között elszállította az iratokat a raktárból rendezés céljából.

A felszámolóbiztos a peres eljárások megindításával kapcsolatban előadta, hogy a felszámolási eljárást megelőzően az illetékes hatóság a felperes teljes vagyonát bünyűyi zár alá vette, likviditási gondok léptek fel, továbbá a cég tevékenységéről információval rendelkező munkavállalók a munkabérfizetés elmaradása miatt azonnali hatályú felmondással távoztak. Hiányoztak továbbá az adós működésének infrastrukturális feltételei is, ugyanis ezen szolgáltatásokat a Q csoportba tartozó más társaság biztosította. Az elsődleges felszámolói feladatokat az elmaradt munkabérek rendezése, illetőleg az infrastrukturális feltételek biztosítása képezte, és csak ezt követően kerülhetett sor a peres eljárások megindításához szükséges feladatok elvégzésére. Ennek előfeltétele volt a felszámolást megelőző időszak pénzáramlásairól szóló KELER számlakivonatok beszerzése, amelyeket 2015. május 20-án vett kézhez. A jogügyletekre vonatkozó iratanyag a felszámolás kezdő időpontjában nem került közvetlenül a felszámolóbiztos birtokába, ugyanis az iratok raktárba, majd rendezés céljából a PRIV-DAT irattároló céghez kerültek, és csak ezt követően kezdődhetett meg a peres eljárások megindításának mérlegeléséhez szükséges szerződéses iratanyag kinyerése. A támadható jogügyletekről való tudomásszerzés csak az adós ún. bróker megnevezésű nyilvántartási rendszeréből történt adatkinyerést követő időpontra tehető, mely 2015. május 20-án vette kezdetét, és szakaszosan eltartó folyamat eredményeként került a felszámolóbiztos annak az információnak a birtokába, amely alapján a megtámadás tárgyában döntés született.

A felperes az eredetileg 2015. augusztus 17-én előterjesztett, majd módosított keresetében

elsődlegesen az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását kérte a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja alapján, és kérte a Cstv. 40. § (1a) bekezdése, valamint a Ptk. 6:112 § alapján az eredeti állapot helyreállítását akként, hogy kötelezze a törvényszék az alperest 1.059.220 forint és annak 2015. április 23-tól a teljesítés időpontjáig számított késedelmi kamata megfizetésére, míg a felperes az átutalás jóváírását követően azonnal transzferálni köteles az alperes által megadott értékpapír számlára 19 db QFD150520 megnevezésű értékpapírt. Kérte annak megállapítását is, hogy az alperesnek 887.428 forint követelése áll fenn a felperessel szemben. Másodlagosan kérte, hogy a Cstv. 40. § (2) bekezdésére alapítottnak kötelezze az alperest 1.059.220 forint tőke, valamint törvényes kamatainak a visszafizetésére, míg harmadlagosan a Ptk. 6:579 § (1) bekezdése alapján kérte kötelezni az alperest 1.059.220 forint tőke és annak 2015. március 9. napjától számított késedelmi kamata megfizetésére.

A keresete indokaként - egyebek mellett - előadta, hogy a per tárgyát a 2015. március 6-ára keltezett adásvételi szerződés képezi, mely visszavásárlási szerződésnek tekinthető. Adott ügyletben a felperes vásárolta meg az alperestől a kötvényeket és fizette meg az ellenértékét. A visszavásárlási szerződést a felperes pénzügyileg teljesítette, a rendkívül előrehozott szerződéskötés egyértelműen egy adott hitelező kielégítését, és a fizetéseképtelenségi eljárás speciális kielégítési szabályainak a megkerülését célozza. A felszámolást közvetlenül megelőző időpontban egy feltételezhetően fiktív, kétes értékűnek mondható kötvénycsomag tulajdonosa a kötvények teljes névértékhez hozzájutott idő előtt. A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja szerinti érvénytelenségi ok körében előadta, közömbös, hogy az alperes mióta és milyen számlákat vezetett a felperesnél, azokon milyen ügyleteket hajtott végre. A pert a felszámoló az összes hitelező érdekében indította, és azt az objektív körülményt kell mérlegelni, hogy az ügylet következtében tartós előnyhöz jutott-e azon hitelezőkhöz képest, akik nem vették ki a pénzüket a felperestől. Utalt arra is, hogy a per tárgyát képező kötvények olyan kötvénysorozat részét képezik, amely nem lett teljes mértékben, szabályszerűen megkeletkeztetve. A Cstv. 40. § (2) bekezdése körében előadta, hogy az alperes közvetlenül a felszámolási eljárást megelőzően részesült nagy összegű kifizetésben, a kifizetésre tisztázatlan körülmények között került sor. A felperes tevékenységi engedélyének felfüggesztésével egyidejűleg vett értékkel nem bíró kötvényt, majd a teljes vételárnak az alperes számlájára történő jóváírását követően azonnal rendelkezés történt az ügyfél javára történő kiutalásról. Normál esetben a tranzakció az ügyfél pénzeszámláján történő jóváírással zárult volna, ehhez képest megtörtént a kiutalás, az alperest jogtalan előnyhöz, a teljes követeléséhez hozzájutott. Egy ilyen jelentős kifizetés nem tekinthető a rendes gazdálkodás körébe eső kifizetésnek.

A perindítási határidőt illetően előadta, hogy a felszámolást az adós munkaszervezetével kell lebonyolítani, azonban adott esetben a munkavállalók munkaviszonyukat megszüntették. A szerződés megtámadásához az ügyletre vonatkozó megbízható precíz adatok ismeretére volt szükség, vagyis ez szükséges előfeltétele a keresetindítási határidőt megnyitó tudomásszerzésnek. Az ügyleti adatok pusztán birtokából nem feltétlenül következik a megtámadhatósági ok felismerése. Nem tagadta, hogy az adatok jó része a felszámoló fizikai birtokában volt már 2015. április 22-én, azonban a szerződés aláírt példánya nem állt rendelkezésre, de adott esetben mérlegelni kell az adatok mennyiségét, minőségét és összetettségét. Utalt arra, hogy összesen több mint hétezer tétel kifizetésére került sor, így egyenként meg kellett vizsgálnia az ügyleteket. Nem vitatta azt sem, hogy hozzáférése volt a felperes elektronikus nyilvántartásához, és az ún. bróker rendszerhez, azonban az nem volt auditálva, az adatok nem voltak megbízhatóak. A pert a Cstv. 40. § (1) bekezdése szerinti egy éves jogvesztő határidőn belül megindította, míg a 90 napos szubjektív határidő nem indulhatott meg 2015. május 20. előtt, ugyanis a felszámolás elrendelésétől a felszámolónak legalább erre a 18 munkanapra szüksége volt ahhoz, hogy a 7061 db kifizetést feldolgozza. A fenti körülmények között az elévülés legalább 2015. május 20-ig nyugodott, a felszámoló addig menthető okból nem szerzett tudomást a jogügyletről.

A hitelezői minőség kapcsán a Cstv. 40. § (1) bekezdésére, illetőleg az (1) bekezdés c) pontjára és a (2) bekezdésére hivatkozott. Aktív perbeli legitimációval csak a Cstv. 3. § (1) bekezdés cd) pontja szerinti hitelező rendelkezik, míg a passzív perbeli legitimációt illetően a 3. §-ban írtak nem nyújtanak eligazítást, ugyanis az ott szereplő meghatározások időbeli hatálya nem terjed ki a támadható szerződés megkötésének időpontjára. Amennyiben az alperes nem váltotta volna vissza a kötvényeit, az igényét a felszámolási eljárásban érvényesíthetné hitelező igényként az a) pontos hitelezői kategóriát követően. Utalt a Fővárosi Törvényszék 39.Fpkh.386/2016/4. számú jogerős végzésére, valamint arra, hogy a BEVA javára több mint 86 milliárd forint hitelezői igény lett visszaigazolva az a) pontos hitelezői kategóriát követően, vagyis az alperes a BEVA-val egy sorban követelhetné csak a fiktív kötvény értékét a felszámolásban, amely gyakorlatilag 0 forint kielégítést jelentene.

A harmadlagos kereseti kérelem körében előadta, hogy a műveleti napló szerint a felperesi „back office” csak 2015. április 8-án generálta le a szerződést, tehát az okirat március 6-án még nem is létezett, így annak tartalma szerint szerződni sem lehetett. A szerződés a Ptk. 6:63 § (1) bekezdése alapján nem jött létre, mivel hiányzott a felperes részéről az ügyleti akarat, míg az, hogy az értékpapír transzferre március 6-ára visszamenőlegesen sor került március 8-án a bróker rendszer szerint, a felperesi adatbázis megbízhatatlanságát bizonyítja. Nem fogadható el az az alperesi álláspont, hogy amennyiben a felperes formálisan nem utasít el egy hozzá beérkezett szerződéskötési ajánlatot, létrejön a szerződés. Az alperes azt sem bizonyította, hogy március 6-án ajánlatot tett a felperesnek. Az ügyintéző más perben tett tanúvallomását illetően előadta, hogy az részben egy általános gyakorlatot mutatott be, de azzal teljesen ellentétes tartalmú tanúvallomást tett a felperes másik alkalmazottja.

Úgy vélte, az alperes semmiségi kifogása nem tartozik a per tárgyához, kérte az elkésetten előterjesztett nyilatkozat mellőzését.

Az alperes a kereset elutasítását, és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte.

A Cstv. 40. § vonatkozásában elévülési kifogással élt, és utalt a 4/2003. számú PJE számú határozatra. Az volt az álláspontja, hogy a 90 napos határidő a felszámoló kijelölésével kezdődött meg, így a határidő 2015. július 21-én lejárt. Szabályos eljárás során a felszámoló már a felszámolási eljárás kezdő időpontjában értesülhetett volna a felperes kötvényvásárlásáról. A Kúria Gfv.VII.30.338/2013. számú határozatára utalva előadta, hogy a keresetindítási határidő tekintetében annak van jelentősége, hogy a felszámoló szabályos eljárása esetén arról mikor értesülhetett a megtámadás alapjául szolgáló körülményről. Utalt arra is, hogy a felszámolási eljárást megelőzően felügyeleti biztосként került kirendelésre a társaság, vagyis a felszámolás kezdő időpontjában a teljes iratanyag a birtokában volt.

Vitatta, hogy az alperes a szerződés megkötésekor hitelezőnek minősült, és utalt a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjára. Az alperesnek a szerződés megkötésével keletkezett követelése a felperessel szemben, melyet a felperes a rendes gazdálkodása körében teljesített, míg passzív legitimációja azért is hiányzik, mert az alperest megillető követelés fedezete a követelése egyik létszakaszában sem tartozott a felszámolási vagyonba. Utalt a Bszt. 136. § (1) bekezdés a) és b) pontjára, de hivatkozott arra is, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltak sem valósultak meg, ugyanis a megtámadási jog jogalkotói célja a hitelezők egyenlőségének a védelme. Megjegyezte, a felperesi hitelezők egy nagyobb része értékesítette a kötvényeit a felperes részére a felszámolást megelőzően, mint akik ellen pert indított, ami önmagában alátámasztja, hogy az alperes nem részesült előnyben más hitelezőkhöz képest. Az általa megkötött szerződés nem tartalmaz kedvezőbb feltételeket a többi kötvényértékesítési szerződéshez képest. Úgy vélte, a szerződés megkötésének időpontjában nem állhatott fenn érvénytelenségi ok, hiszen a szerződés megkötésének lehetősége minden kötvénytulajdonos számára nyitva állt.

Az érvénytelenség jogkövetkezményeinek levonása esetére kérte a bíróságot, hogy a Ptk. 6:101 §

alapján a szerződést megkötésére visszamenő hatállyal nyilvánítsa érvényessé, mivel az érvénytelenségi ok utóbb megszűnt. Vitatta a kereseti kérelem teljesíthetőségét is, mivel még a szerződés esetleges érvénytelensége esetén is átszállt a kárveszély a kötvények tekintetében a felperesre a teljesítéssel.

A harmadlagos kereseti kérelem kapcsán előadta, a szerződés létrejött a felek között, míg az, hogy nincs a felperes birtokában aláírt szerződés, nem jelenti a szerződés létrejöttének hiányát. Nincs alakiságot érintő jogszabályi követelmény, bár ez esetben is a szerződés a teljesedéssel érvényessé vált. Adott esetben kötvény visszavásárlás történt, a felperes a saját belső rendszereiből nyomtatta ki a perben csatolt okiratot, mellyel a szerződési akaratát kifejezte. Az alperes okkal feltételezte, hogy a szerződéskötéskor a felperes képviselőjében eljáró személy jogosult a felperes nevében szerződést kötni, hiszen eladási szándékát telefonos egyeztetés során elfogadta, a megkötött szerződést teljesítette. Hivatkozott az Üzletszabályzat 12.3.2. pontjára, illetőleg arra, hogy a felperesnek jogosultsága volt elutasítania az ügyfél részéről érkező ajánlatot, azonban adott esetben ez nem történt meg. Az alperes a felperes szokásos szerződéskötési gyakorlatából indult ki, és a bróker rendszerben történő rögzítés, az árfolyamok folyamatos közzététele, valamint a szerződés teljesítése igazolja a felperesi oldalról a szerződés létrejöttét. Folyamatos ráutaló magatartás volt arra vonatkozóan, hogy a felek között létrejött a szerződés, míg a felperes a szerződés megtámadásával kifejezte az ügyleti akaratot. Megjegyezte, a szerződés létre nem jöttére mindaddig nem is hivatkozott a felperes, amíg egy másik perben a keresetét elkesztettség miatt el nem utasították. T I más perben tett tanúvallomása is igazolja az állítását. Egyidejűleg semmisségi kifogást is előterjesztett, ugyanis a kötvény átruházási szerződések jóerkölcsbe ütköznek a kötvények megkezelhetetősége hiányában.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 forint perköltséget, továbbá az államnak 63.400 forint elsőfokú eljárási illetéket.

Az ítélet indokolásában rögzítette, hogy a felperes látszólagos keresethalmazatot terjesztett elő, mely egymástól alapvetően eltérő tényállításokon alapul. Az elsődleges petitum a szerződés érvénytelenségének megállapítására, a másodlagos egy nyújtott szolgáltatás visszakövetésére, míg a harmadlagos azon alapult, hogy a felek között nem jött létre kontraktus. A bíróság a kereseti kérelmeket azok logikai sorrendjében bírálta el, és elsőként a harmadlagos kérelmet bírálta el. E körben a Ptk. 6:4 §-nak, 6:58 §-ának, 6:63 §-ának, valamint a 6:579 §-ának a felhívását követően megállapította, lényegében abban kellett állást foglalnia, az, hogy a felperes alkalmazottja az ún. bróker rendszerben rögzítette az ügyletet - figyelembe véve az alperes által hivatkozott további releváns körülményeket is - igazolja-e a felek közötti szerződés létrejöttét. A perbeli jogügylet vonatkozásában sem jogszabály, sem a felek megállapodása nem ír elő írásbeli alakot, így önmagában az aláíratlanság ténye nem zárja ki a szerződés létrejöttét. Ezt igazolja a felperesi Üzletszabályzat is, melynek 12.3.1. szerint a szerződés megkötésére elektronikus felületen is sor kerülhet. A felperes rendszerében 2015. március 6-i keltezéssel generálásra került a szerződés az ügyre vonatkozó adatokkal, de tényként rögzíthető az is, hogy a március 8-i feldolgozást végző T I a felperes alkalmazottjaként jogosult volt eljárni. A később eszközölt feldolgozás nem befolyásolja a szerződés létrejöttét, ez nem eshet az alperes terhére. Megjegyezte a törvényszék, hogy a felperesi alkalmazott kihallgatására a felperes nem tett indítványt, így a bíróságnak a tanút nem volt módja nyilatkoztatni. Az átutalásról csatolt iratok alapján megállapítható volt az is, hogy az adásvételi szerződésben rögzített tartalommal az értékpapírok transzferálása megtörtént, vételár elszámolásra, majd kiutalásra került, az ügylet teljesedésbe ment. A törvényszék rögzítette, nem önmagában a szerződés teljesítése jelenti a szerződéskötési folyamatban a szerződéskötési akarat kinyilvánítását, a teljes folyamat értékelendő, bár a felperes szerződés teljesítésében megnyilvánuló ráutaló magatartása is azt igazolja, hogy a szerződés a felek között létrejött.

Sz G, korábbi felperesi alkalmazott más perben tett tanúvallomása - miként T I szintén más perben tett vallomásáról a felperes nyilatkozott - általános gyakorlatot mutatott be, nem alkalmas a szerződés létrejöttével kapcsolatos alperesi hivatkozás cáfolatára. A tanú nyilatkozott arról is, hogy maga is kötött úgy szerződést, hogy az ügyféllel nem találkozott, bár „addig nem létezhet, amíg a bróker rendszerbe nem generálják”. T I más perben szintén elmondta, hogy az ügylet ténylegesen akkor jön létre, ha ennek nyilvántartása, rögzítése megtörténik a bróker rendszerben. Ezen más perekben tett tanúvallomások a jelen perben is megállapítható folyamatot igazolták a felperes szerződéses gyakorlataként. Ezért a törvényszék álláspontja szerint a felek között a Ptk. 6:4 § (2) bekezdése szerinti ráutaló magatartással létrejött a szerződés.

Hangsúlyozta a törvényszék, hogy bár az alperest terhelte a szerződés létrejöttével kapcsolatos tények előadásának kötelezettsége, azonban a felperes az alperes által előadottakra érdemben nem reagált. Nem nyilatkozott arra vonatkozóan sem, hogy amennyiben a szerződés nem jött létre, akkor miként lehetséges annak az elektronikus rendszerben történő rögzítése.

Nem volt megállapítható továbbá, hogy a felperes hány fiktív kötvényt értékesített az alperes részére, így a bíróság a per tárgyát képező szerződés vonatkozásában sem tudta ezt megállapítani. A Bszt. 136. § (2) bekezdése a felszámolási eljárásban követendő eljárás, mely azt a célt szolgálja, hogy hosszadalmas bizonyítási eljárást ne kelljen lefolytatni a kiadandó és a kiadható pénzügyi eszközök, illetve az ezzel összefüggő nyilvántartásba veendő hitelezői igények megállapítása érdekében. Amennyiben az értékesített kötvények részben fiktívek voltak, úgy a szerződés abban a részében semmis. A 2015. március 6-án létrejött adásvételi szerződéssel a felperes részére értékesített kötvények csak akkor lehetnek fiktívek, amennyiben korábban fiktív kötvények kerültek az alperes részére is értékesítésre, ami által a korábban megvásárolt fiktív kötvényekre kifizetett vételár az alperesnek visszajár. A kötvények visszavásárlásával a kialakult vagyoneltolódás helyreállítása történt meg, így vagyoni előny hiányában a jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett kereset ezért is megalapozatlan.

A törvényszék az elsődleges és másodlagos kereset jogalapjaként hivatkozott Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja, és Cstv. 40. § (2) bekezdése kapcsán megállapította, hogy a bíróságnak hivatalos tudomása van a jogerősen befejeződött 30.G.42.907/2015. számú perről, melyben bizonyítást nyert, hogy a felperes felszámolója 2015. április 30-tól rendelkezett hozzáféréssel a KELER rendszerhez, de e körben becsatolásra került a felszámolóbiztos nyilatkozata is. Az alperes mindkét jogcímet érintően elévülési kifogást terjesztett elő, de vitatta hitelezői minőségét is, továbbá állította, hogy a támadott jogügyletbeli szolgáltatás a rendes gazdálkodás körébe tartozó szolgáltatásnak minősült.

Az elévülési kifogás körében vizsgálta, hogy a keresetindításra határidőben került-e sor, illetőleg, hogy fennáll-e az elévülés nyugvására alapot adó körülmény a felperes által megjelölt időszakban. A tudomásszerzés időpontja tekintetében a felek lényegében azonosan nyilatkoztak, és a felperes előadása szerint is a per tárgyát képező ügyletre vonatkozó adatok „jó része” a felszámoló fizikai birtokában volt már a felszámolás elrendelésekor, kivéve a szerződés felek által aláírt példányát, mely felperesi nyilatkozat önmagában cáfolja a saját elektronikus nyilvántartási rendszer megbízhatatlanságára tett hivatkozását. Az aláírt példány hiányára vonatkozó hivatkozás nem helytálló, mert a kifejtettek alapján az ügylet felek által történő aláírásának, vagy alá nem írásának joghatása nem volt. Nem annak van jelentősége, hogy mikor jutott hozzá a felszámoló az okirathoz, hanem annak, hogy mikortól rendelkezett az ügylet adataival, melyet a számítógépes nyilvántartás tartalmazott. Ez az időpont a felperes által sem cáfoltan a felszámolás elrendelésének kezdő időpontja. Bár a per az egy éves jogvesztő határidőn belül indítható meg, azonban a tudomásszerzéstől számított 90 napos határidő bír relevanciával.

Az elévülés nyugvása körébe tartozik az a felperesi érv, mely szerint az ügyleti adatok pusztá birtokából nem feltétlenül következik a megtámadhatósági ok felismerése. A Ptk. 6:24 § (1) bekezdésének a felhívását követően a törvényszék megállapította, e körben a felperes arra

hivatkozott, hogy kapacitás hiány miatt 2015. április 22. napjához képest további 18 munkanapra volt szükség a kifizetések feldolgozásához. Ez az érvelés megalapozatlan, ugyanis a felperes semmilyen konkrét tényelődést nem tett, de arról sem tett előadást, hogy milyen tény, adat, információ hiányzott a KELER hozzáférési jogosultság kezdő időpontjában május 20-ához képest, vagy mi az a körülmény, amely még május 19-én fennállt, de május 20-tól már nem. A felperes semmilyen menthető és igazolt okot nem adott elő arra nézve, hogy miért nem kérte le az adatokat abban az időpontban, vagy röviddel azt követően, amíg erre folyamatosan módja és lehetősége volt. Menthető oknak objektív, külső, elháríthatatlan ok minősülhet, a kapacitás hiány nem ilyen. A felszámoló kifejezetten pénzügyi vállalkozások felszámolására létrehozott jogalany, melynek belső működése, munkaszervezése nem adhat indokot arra, hogy a jogszabály által meghatározott határidő meghosszabbodjon.

A törvényszék a bizonyítékokat a maguk összességében értékelve, azt meggyőződése szerint elbírálva megállapította, hogy a felperes a 2015. április 22-i tudomásszerzéshez képest a keresetet a jogszabályi határidőn túl terjesztette elő, az elévülés nyugvására okot adó menthető körülményt nem adott elő, így az elévülési kifogás nem megalapozott.

A fentiekén túl rámutatott arra is, hogy az alperes helytállóan hivatkozott arra, hogy nem minősül hitelezőnek sem a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja, sem a 40. § (2) bekezdése tekintetében. A Cstv. 3. § (1) bekezdés ca) pontja megjelöli, hogy a felszámolási eljárásban ki tekinthető hitelezőnek. A szerződés megkötésekor az alperes nem volt a felperes hitelezője, az alperesnek a kötvény kibocsátójával szemben van a kötvény lejáratakor esedékes követelése. Ez nem a kötvény jogviszonyból eredő követelés érvényesítés, hanem egy különálló adásvételi ügylet. Ameddig a kötvény adásvételére szerződést nem köt, a felperessel szemben sem esedékes, sem esedékesség előtti követelése nem állt fenn, vagyis nem hitelezője a felperesnek. Nem minősül a felperes hitelezőjének a tőkepiacról szóló törvény 17. § (3) bekezdése alapján sem, mivel a felperesnek, mint forgalmazónak a kibocsátóval egyetemleges felelőssége a semmis értékpapír adásvételi szerződés által a befektetőknek okozott kárért áll fenn, azonban a szerződés megkötésének időpontjában a felperessel szemben kár megtérítése iránti követelése nem volt. Egyetértett a bíróság azzal az alperesi hivatkozással is, mely szerint a jogügylet a felperes rendes gazdálkodása körébe tartozik, ami önmagában kizárja a Cstv. 40. § (2) bekezdésének az alkalmazhatóságát.

A bíróság mellőzte T I tanúkénti kihallgatását, F E ügyfél szerződéseinek csatolására irányuló indítványt, illetve az alperesi beadványban foglalt bizonyítási indítványokat.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a felperes keresetének történő helyt adását, valamint az alperes perköltség viselésére való kötelezését kérte.

A szerződés létrejötte kapcsán tett törvényszéki megállapítást illetően előadta, az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felek között adásvételi szerződés jött létre az ott írt időben és feltételek szerint, azonban ezt az alperes nem bizonyította. Eredetileg elismerte a szerződés létrejöttét, a nyilatkozatát a bróker rendszer adatai alapján tette, azonban ez a felperesi nyilatkozat nem jogügylet, nem hozta létre a szerződést. A perben a bíróságnak azt kellett volna elbírálnia, hogy a látszathoz képest mi volt az ügyleti valóság. Elismerte, bizonyos adatokból az következhet, hogy a felek szerződést kötöttek, azonban az ügyletkötéshez elengedhetetlen annak bizonyítása, hogy a felek az ügyleti akaratukat mikor, hol és hogyan fejezték ki. E körülmények nem nyertek bizonyítást, sőt a rendelkezésre álló adatok ellentmondásossága ki is zárja ezek megállapíthatóságát. Ilyen a bróker rendszerből kinyert nyomtatvány kelte (2015. március 6.), holott azt csak március 8-án, vasárnap generálta le a felperes képviselője nem jogosult munkavállaló, így az csak visszadátumozva kerülhetett aláírásra. A műveleti naplóból is az következik, hogy az értékpapír számlán visszamenőlegesen történt az értékpapír transzfer regisztrációja. Az ügyletet T I ügy rögzítette március 8-án, mintha az már március 6-án, pénteken megtörtént volna, ami az adatok

manipulációját bizonyítja. A felperes az adott ügyletet visszamenőlegesen rögzítette a saját rendszerében, ami sérti a jogszabály rendelkezését. Megjegyezte, ha a szerződés szóban is megköthető, akkor azt miért írásbeliként rögzítették a rendszerben. A szerződés alapján pénzukiutalásra nem, csak az értékpapír transzferére kerülhetett volna sor és a vételárát az alperes felperesnél vezetett pénzszámláján kellett volna jóváírni. Ellentmondásos továbbá az alperes szerződéskötésre vonatkozó nyilatkozata is, miszerint telefonon kötött szerződést, de ehhez képest a szerződést mégis aláírta és megküldte a felperesnek a készpénzáttutalási megbízással együtt, bár ezen állítását nem bizonyította.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az alperesi állítást bizonyítás nélkül elfogadta, holott a felperes a kereset módosításában kifejezetten állította, hogy a felek között nem jött létre szerződés, de hivatkozott arra is, hogy T I nem volt jogosult a felperes képviselőjére. Az elsőfokú bíróság kifejezetten felhívta az alperest bizonyítékai csatolására, így a törvényszéknek tájékoztatnia kellett volna a felperest arról, hogy a szerződéskötés ténye nem igényel bizonyítást, és ez esetben a felperes indítványozhatta volna a szükséges tanú meghallgatását, illetőleg az adatok ellenőrzését. Az elsőfokú bíróság súlyos eljárási szabályt sértett, megfosztotta a felperest a tisztességes eljárástól. Iratellenes továbbá az ítélet indokolásának az a megállapítása, mely szerint nem reagált a felperes az alperesi hivatkozásra, ugyanis állította, hogy a felek között nem jött létre jogügylet. Jelen perben a felperesnek arra nem kellett nyilatkoznia, hogy miként fordulhatott elő szerződéskötés hiányában az ügylet rögzítése a rendszerben, ugyanis ez nem volt a per tárgya, de arra a bíróság sem hívta fel.

Téves az ítélet utalása arra is, hogy a felperes ellentmondásosan nyilatkozott az alperes ügyleti akaratáról, illetve az ajánlattételről. Nem vitatja, hogy az alperes valóban „szabadulni akart” a kötvényeitől, azonban adott perben az a kérdés, hogy ezt az ügyleti akaratát kifejezte-e a felperes felé. A felperes álláspontja szerint az alperes az ügyleti akaratát nem fejezte ki. Dogmatikailag téves a ítélet utalása az Üzletszabályzat tartalmára is, mivel a felperes jogosult volt az alperes részéről érkező ajánlat elutasítására, azonban adott esetben az ajánlat megtétele sem nyert igazolást.

Az ítélet azon megállapítása kapcsán, mely szerint ráutaló magatartással létre jött a szerződés, előadta, e körben nem tisztázott, hogy ki, és hogyan fejezte ki ügyleti akaratát. Az alperes állítása szerint a szerződést aláírta, vagyis azt elfogadta, és mivel a felek között csak az Üzletszabályzat szerint jöhet létre szerződés, így erre vonatkozó szabályozás hiányában a létrejötte kizárt.

A keresetindítási határidőt érintően azt hangsúlyozta, a Cstv. 40. §-a alapján egyértelmű, hogy a keresetindítási határidő akkor indul, amikor a felszámolóbiztos tudomást szerzett arról, hogy az adásvételi szerződés megtámadható. Ehhez szükséges a szerződés, illetőleg a releváns körülmények minimális ismerete, míg nem elegendő a vonatkozó adatok pusztá birtoka. Ezt az álláspontot támasztja alá a Kúria BH2017.65. számú döntése is, mely szerint a perindítási határidő meg sem kezdődhet a 40 napos igénybejelentési határidő lejárta előtt, ami jelen ügyben 2015. május 31-e volt. A bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy a felszámolóbiztosnak mennyi időre lehetett szüksége a megtámadhatóságról való tudomásszerzéshez, és csak ekkor indul meg a 90 napos határidő. Megjegyezte, nem kapacitás hiányra, hanem arra hivatkozott, hogy az adott mennyiségű és minőségű adat feldolgozásához időre volt szüksége. Nem fogadható el az az ítéleti vélekedés, mely szerint a felszámolóbiztosnak az adatokhoz való hozzáférés lehetőségével tökéletes tudomása lehetett arról, hogy a több ezer ügylet közül melyik támadható, és milyen törvényi rendelkezés alapján. Szerződés hiányában pedig az előny mértéke sem volt megállapítható.

Nem osztotta a törvényszéknek azt az álláspontját sem, mely szerint az alperes nem minősül hitelezőnek. A felhívott Cstv. 3. § (1) bekezdés ca) pontjában rögzített definíció időbeli hatálya nem terjed ki a felszámolás elrendelését megelőző időszakra, azonban a Cstv. 40. §-ának alkalmazását nem zárja ki, ha az alperes hitelezői minőségét a keresettel támadott ügylet alapozza meg. E szerződéssel az alperes követelést szerzett a felperessel szemben, a felperes hitelezője lett, ami csak azért szűnt meg, mert a vételárát számára a felperes még a felszámolás elrendelése előtt megfizette. Ha az alperes a kötvényeit nem adta volna el, úgy a felperes hitelezőjévé vált volna. Kérte annak

megállapítását, hogy a Cstv. 40. § alapján mindazon ügyletek támadhatók, amelyek megkötésének és teljesítésének segítségével valamely jogalany el tudja kerülni, hogy az adós utóbb elrendelt felszámolásába hitelezőként bejelentkezzék. Az ezzel ellentétes jogértelmezés kiüresítené a jogintézményt. Téves az ítélet Tpt. 17. § (3) bekezdésére történő hivatkozása is, ugyanis ha az alperes fiktív kötvényeket vett a felperestől, akkor ezen semmis szerződések miatt a felperes felelősséggel tartozott az alperes felé, tehát az alperesnek már a visszavásárlási szerződés megkötése előtt követelése keletkezett a felperessel szemben.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet a hitelező előnyben részesítésére alapított keresetét nem vizsgálta, így az ítélet e körben felülbírálatra alkalmatlan.

Nem értett egyet a törvényszéknek azzal a megállapításával sem, mely szerint a felperes rendes gazdálkodása körébe tartozik a jogügylet, ugyanis bizonyította, hogy a szóban forgó szerződések tárgyát részben fiktív kötvények képezték, melyek adásvétele pedig nem tartozhat a rendes gazdálkodás körébe. Ugyancsak nem tartozik e körbe a ráutaló magatartással történő szerződéskötés, illetőleg a teljesítés visszamenőleges rögzítése. A pernek nem tárgya a felek korábban kötött adásvételi szerződése, így az elsőfokú bíróság erre vonatkozó okfejtése irreleváns.

Az alperes a fellebbezésre tett érdemi ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, és felperes másodfokú eljárási költség viselésére kötelezését kérte.

Előadta, az elsőfokú bíróság helyesen mérlegelte az eset összes körülményeit, amikor a bizonyítékokat összességükben értékelve megállapította a szerződés létrejöttét. Vitatta, hogy az ügyleti akarat fennállásához szükségeszerű lenne a jognyilatkozat megtételének helye és időpontja tekintetében lefolytatott bizonyítás. A kötvény adásvételek szokásos módja tekintetében teljes körű bizonyítás történt, amely szerint a szerződés előbb jön létre, és azt később generálja felperesi nyilvántartás. Ez magyarázza, hogy a szóban létrejött szerződés később kerül írásba foglalásra, azaz kinyomtatásra, melyet az alperes aláírt. Nem értett egyet a felperes „visszadátumozásra” történő hivatkozásával, ugyanis az adatok szerint a joggyakorlás időpontja 2015. március 6. napja, míg a bróker rendszerben történő rögzítésének [az Üzletszabályzat 12.3.2. b) pontja szerinti írásba foglalásának] az időpontja 2015. március 9. napja. Erre figyelemmel nem foghat helyt a BH2012.210. számú döntésre való hivatkozása felperesnek. Adott esetben a szóban létrejött szerződés utólagos írásba foglalása történt, mely a valóságnak megfelelően tartalmazza az időpontokat. Helyesen hivatkozott a törvényszék az Üzletszabályzat 12.6.1. pontjának az ajánlat el nem fogadására vonatkozó szabályára, azonban adott esetben a szerződés megkötésére és teljesítésére is sor került. Jelen esetben a felperes munkavállalói kifejezték ráutaló magatartással szerződéskötési szándékukat, az alperes szerződéskötési szándékát tudomásul vették, de a felperes ráutaló magatartása megállapítható a szerződés jóváhagyása körében is.

A felperes az alperes előnyben részesítésének alátámasztásaként pusztán arra hivatkozott, hogy a felperes kötvényeket vásárolt az alperestől, melynek ellenértékét megfizette. Ezt nemcsak a felperes nyilvántartásai, de a KELER KID rendszere és az adós pénzforgalma is igazolja. A felszámoló mindezen adatok birtokában volt a felszámolás kezdő időpontjában, de a felszámolást megelőző tömeges kötvény visszavásárlás is köztudomású volt. Az irányadó bírói gyakorlat szerint is a felszámoló kötelessége az átadott iratok alapján, a legrövidebb időn belül az adós gazdálkodásának az átvizsgálása, és ezen esetben az az időpont az irányadó, amikor a felszámoló szabályos eljárása esetén a megtámadás okáról értesülhetett. A törvényszék döntése megfelel az irányadó gyakorlatnak. Az adott esetben a felek közötti szerződés a felszámoló rendelkezésére állt, azt a felperes a saját rendszeréből reprodukálhatja, annak lényeges elemei a felszámoló számára több forrásból is ismertek voltak.

A fellebbezés az alábbiak szerint alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, és helytálló az abból levont, a kereset elutasítását eredményező jogkövetkeztetése is. A másodfokú bíróság egyetért a törvényszék jogi indokolásával, azt megismételni nem kívánja, azonban a fellebbezésben előadottakat alapján az alábbiakra mutat rá.

Alap nélkül érvelt felperes a fellebbezésében azzal, hogy a szerződés aláírt, írásbeli példány hiányában nem jött létre. A szerződés tartalmának, létrejötté körülményeinek rekonstruálására valóban az írásbeli szerződés a legalkalmasabb, adott esetben azonban az Üzletszabályzat 12.3.1. és 12.3.2. pontja alapján nem volt kizárt a szerződés más módon - egyebek mellett - elektronikus felületen történő megkötése is. Így helytállóan jutott a törvényszék az alperes által előadottak és a rendelkezésre álló adatok (kinyomtatott szerződés, műveleti napló, átutalási megbízás, tanúvallomások) együttes értékelése alapján arra a következtetésre, hogy a felek között a szerződés létrejött, az alperes kifejezte szerződéskötési akaratát a felperesi alkalmazott felé. Az alperes üzleti akaratának a felperes felé történő kifejezése hiányában nem is kerülhetett volna sor a felperesi rendszerben a szerződés rögzítésére, illetve a vételár átutalására. Az alperes szerződéskötési szándékát igazolja a szerződés létrejötté körében megtett alperesi nyilatkozat - nevezetesen a szerződéskötési, illetve készpénz utalási szándék telefonon történő közlése, illetve az okiratok e-mail útján történő megküldésére való hivatkozás -, melyet az Üzletszabályzat 12.4 pontja is biztosít. E rendelkezés értelmében ugyanis elektronikus úton érkezettnek kell tekinteni - többek között - a telefonon adott ajánlatokat, megbízásokat is.

Az adásvételi szerződés létrejöttének bizonyítékaul szolgáltak továbbá a felperes érdekkörébe és kötelezettségei közé tartozó jogcselekmények, így az adásvételi szerződés felperesi rendszerbe történő generálása, az ügylet elektronikus rögzítése - melyre vonatkozó szabályozást tartalmaz az Üzletszabályzat 12.4.3.8 pontja -, valamint a vételár pénzforgalmi számlára történő átutalása.

Egyetért a másodfokú bíróság a törvényszéknek azzal az álláspontjával is, mely szerint nem önmagában a szerződés teljesítése igazolja a szerződés létrejöttét, hanem az ügylet egész folyamata. Az pedig, hogy a megbízás alapján teljesített szerződés a műveleti napló szerint később került rögzítésre, nem eredményezi a szerződés létrejöttének hiányát, illetve az adatok manipulálását. A más ügyben tett tanúvallomásokból megállapíthatóan ugyanis éppen a nagyszámú ügyletek miatt a felperes alkalmazottai hétvégén is teljesítettek megbízásokat.

Helytállóan rögzítette a törvényszék ítélete indokolásában azt is, hogy az írásbeliség követelménye nélkül a szerződés aláírásának hiánya nem zárja ki a szerződés létrejöttét. Nem foghat helyt továbbá a fellebbezőnek az a hivatkozása sem, hogy a szerződést rögzítő alkalmazott nem volt jogosult a felperes képviselőjére, és ezáltal a szerződés rögzítésére, mivel a rendelkezésre álló peradatok éppen azt igazolták, hogy a ún. back office dolgozói a felperes nevében eljárva végezték ezt a feladatot.

Megalapozatlanul hivatkozott felperes a fellebbezésében arra is, hogy a törvényszék súlyos eljárási szabályt sértett akkor, amikor bizonyítás nélkül fogadta el az alperes szerződés létrejöttére tett állítását, melyről nem tájékoztatta a felperest. A törvényszék a 2016. november 30-án megtartott tárgyaláson az alperest hívta fel azoknak a tényeknek a bizonyítására, hogy a felek között a szerződés létrejött. Az alperes e körben a 2017. február 14-én előterjesztett beadványában részletesen nyilatkozott a szerződéskötés körülményeiről, mely nyilatkozatba foglalt állításokról a felperesnek is tudomása volt. Így lehetősége volt minden olyan tény, körülmény előadására, mely az alperesi állítást - nevezetesen a szerződés létrejöttére vonatkozó tényállítást - cáfolná. A felperes az alperesi előadásra a 2017. február 17-én megtartott tárgyaláson tett nyilatkozatot, melyben hivatkozott annak elkésettségére, de ezen túlmenően a felek e tárgyaláson egymás előadására is reflektálva fejtették ki jogi álláspontjukat. Abban az esetben tehát, ha a felperes megítélése szerint

az alperesi előadás nem volt megalapozott, úgy lehetősége lett volna az álláspontjának megfelelő bizonyítékai felsorakoztatására. E körben helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy felperes az eljárás folyamán az alperesi előadásra lényegében a korábbi előadását ismételte meg.

A felperes eljárási szabálysértésre történő hivatkozását illetően kiemeli az ítéletábra, hogy a bíróság nem köteles a per minden szakaszában a rendelkezésre álló adatok alapján kialakított jogi álláspontjáról a feleket tájékoztatni. A bizonyítékoknak a per állásához igazodó szolgáltatási kötelezettsége tartalmilag azt a követelményt támasztja a felekkel szemben, hogy a bizonyítási eljárás minden szakaszában terjesszék elő mindazokat a bizonyítékokat, amelyekről adott időben tudomásuk lehet, melyekkel kapcsolatban elvárható tőlük, hogy azok szükségességét az akkor rendelkezésre álló peradatok alapulvételével felismerhessék.

A fentiek alapján nem sértett eljárási szabályt a törvényszék akkor, amikor további bizonyítási felhívás nélkül, a rendelkezésre álló adatok alapján hozta meg határozatát, megállapítva, hogy a felperesi hivatkozással szemben a felek között a szerződés létrejött.

Egyetért a másodfokú bíróság a törvényszéknek a Cstv. 40. § (1) és (2) bekezdésére alapított kereseti kérelem elkésettsége körében kifejtett álláspontjával is.

A Cstv. 40. § (1) és (2) bekezdésében megjelölt 90 napos, ún. szubjektív határidő számítása tekintetében a megtámadás okáról való tudomásszerzés idejének van döntő szerepe. Helytállóan mutatott rá a törvényszék arra, adott esetben annak van jelentősége, hogy a felszámoló mikortól rendelkezett a megtámadni kívánt ügylet keresetindítás szempontjából releváns adataival. A támadott szerződés lényeges adatai bizonyítottan már 2015. április 22-én a felszámoló rendelkezésére álltak, de a KID rendszerhez való hozzáférési jogosultsága megnyíltakor, legkésőbb 2015. április 30-án azokhoz a felperes már kétséget kizáróan hozzáférési jogosultsággal rendelkezett. Így aláírt szerződés hiányában is minden olyan adatnak a birtokában volt, amely alapján a számára biztosított határidőn belül előterjeszthette volna a keresetét.

Tévesen hivatkozott a felszámoló a fellebbezésében arra is, miszerint a bíróságnak azt kellett volna vizsgálnia, hogy mennyi időre lehetett szüksége a felszámolónak a megtámadhatóságról való tudomásszerzéshez. Az ítéletábra álláspontja szerint a szubjektív elvárhatóságot az a zsinórmérték határozza meg, amely a speciális, a kifejezetten felszámolói feladatokra szakosodott szervezettel szemben támasztható. A tudomásszerzés időpontja feltételezésen nem alapulhat, amint a felszámoló a megtámadás okáról tudomást szerez, az ettől számított 90 napon belül van lehetősége meghoznia döntését a perindításról.

Amennyiben ebben menthető, külső, objektív, elháríthatatlan ok akadályozza, ez az elévülés nyugvása körében értékelhető. Az adott ügyben - mint arra a törvényszék is helytállóan utalt - ilyen okot a felperes nem jelölt meg, pusztán az, hogy a nagy mennyiségű irat feldolgozása időigényes, ilyen oknak nem tekinthető.

Hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy a fellebbező által felhívott BH2017.65. számú eseti döntés eltérő tényálláson alapult. Az adott ügyben a szerződés a felszámoló számára elérhető (ismert) volt, míg az egyéb releváns körülmények között megjelölt hitelezői igénybejelentés, illetve igényfeldolgozás a közzétett döntés tényállásához igazodó releváns körülmény. Vagyis a hitelezői igények bejelentése és feldolgozása nem általános érvénnyel, hanem csak a konkrét eset sajátosságaitól függően minősülhet releváns körülménynek. Erre figyelemmel tévesen hivatkozott a felperes fellebbezésében arra, hogy a perindítási határidő meg sem kezdődhet a 40 napos igénybejelentési határidő lejártá előtt.

Nem tévedett ezért a törvényszék, amikor az elkésetten előterjesztett keresetet elutasította.

A kereset elutasítására tekintettel mellőzte az ítéletábra az elsőfokú határozat indokolásából a rendes gazdálkodás, illetve a hitelezői minőség hiányát érintően kifejtetteket. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel azonban rámutat, hogy a féli minőséget a keresettel támadott ügylet alapozza meg, a kötvényt vásárlók és eladók féli minősége az adott eljárásban nem lehet kétséges. Egyetért ugyanakkor a rendes gazdálkodás körében kifejtettekkel, az ugyanis, hogy a kötvények forgalmazásával is foglalkozó felperes - az egyebek mellett - részben fiktív kötvényeket is forgalmazott, nem eshet a felperessel szerződők terhére.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint, helytálló indokaira figyelemmel - a fellebbezésben előadottakra tett pontosítással -, helybenhagyta.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felmerült eljárási költségek viselésére a felperes köteles. Ennek során megfizetni tartozik az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt, az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdés alapján megállapított fellebbezési eljárási illetéket, valamint az alperes javára a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése, valamint 4/A. § (1) bekezdése alapján megállapított ügyvédi költséget.

Budapest, 2017. szeptember 27.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Czifra Veronika s.k.
előadó bíró

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírósági ügyintéző